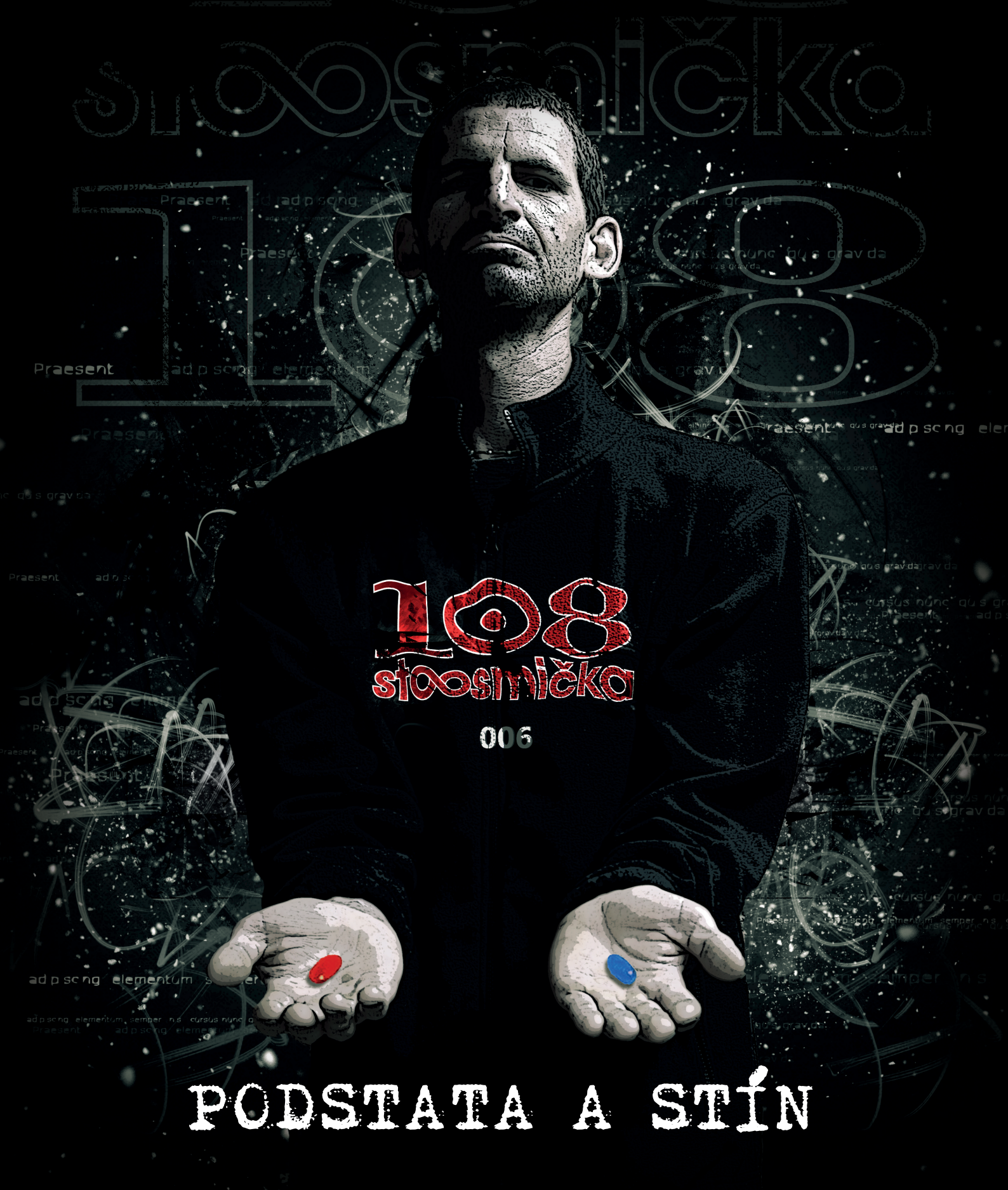

PODSTATA A STÍN

DAMODARA
Natural Foods

VEGANSKÉ & BEZLEPKOVÉ VÝROBKY

BEZ LEPKU · VEGAN · BEZ PŘIDANÉHO CUKRU · BEZ GMO · RUČNÍ VÝROBA

WWW.DAMODARA.CZ

Kontakt
108stoosmicka@gmail.com
www.stoosmicka.cz
Facebook.com/stoosmicka

Reklama
po domluvě vítaná

VÝZNAM 108

Jóga je sanskrtské slovo znamenající „spojení „nebo „přiblížení".

Meditace je způsob jógy, kterou ten, kdo ji praktikuje, dosáhne spojení s Božstvím. Doporučený způsob meditace pro věk, ve kterém v současné době žijeme, je mantra meditace. Taková meditace se skládá ze zpívání manter. Upanišady, klasické duchovní texty dávné Indie, říkají, že nejmocnější mantra je Hare Krišna mahá-mantra – Hare Krišna, Hare Krišna, Krišna Krišna, Hare Hare/ Hare Ráma, Hare Ráma, Ráma Ráma, Hare Hare.

Džapa je tiché individuální meditativní zpívání mantry na růženci. Džapa-málá (růženec) je řada 108 kuliček navléknutých na provázku. Duchovní praxí je s velkým soustředěním a v modlící se náladě recitovat a pozorně opakovat jednou celou mantru s každou kuličkou na růženci. Růženec se drží v pravé ruce a kuličky ze dřeva keříku tulasí jsou určeny k počítání, kolik manter meditující odříká. Také to pomáhá zaměstnat smysl doteku v meditaci. Když zazpíváme mantru 108krát, neboli jednou na každé kuličce, uzavřeli jsme jedno kolo. Přísný praktikant této duchovní praxe příjmá slib zpívat alespoň 16 kol denně. Každý však může zpívat tolik kol, kolik mu vyhovuje. Na připomenutí této meditace jsme zvolili název Stoosmička.

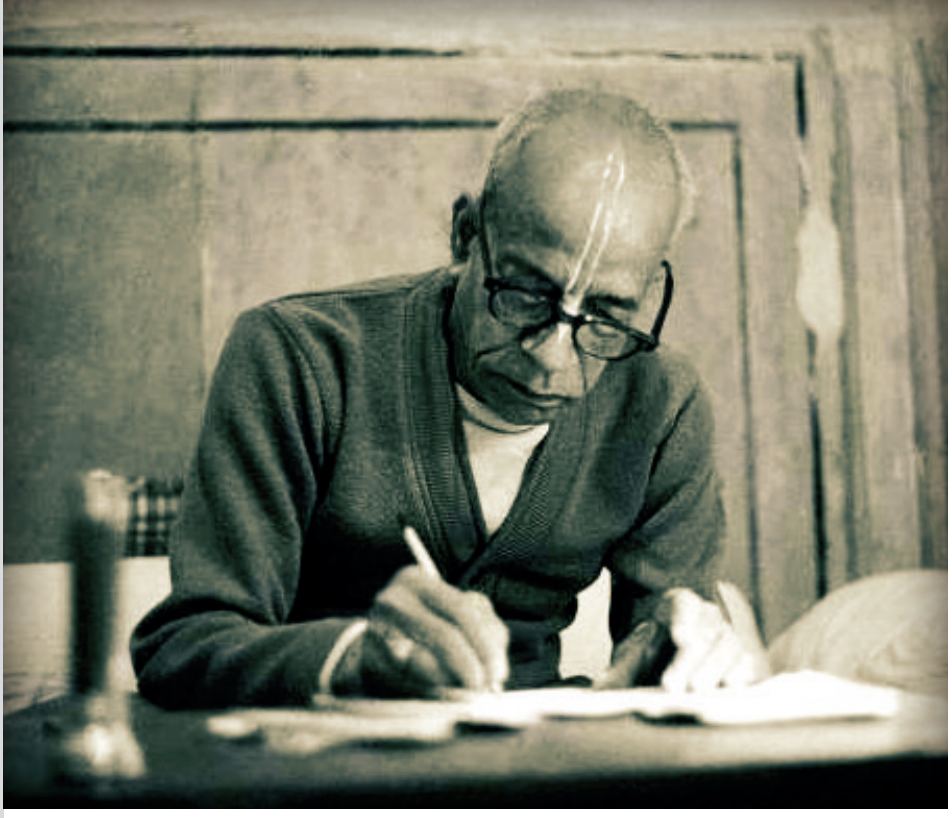

Stoosmička je nezávislý internetový časopis napsaný, sestavený a publikovaný skupinou Hare Krišna oddaných.

Je vydáván ve snaze dát prospěch všem čtenářům, pro naše vlastní očištění a pro potěšení našeho duchovního učitele, Jeho Božské Milosti A.C. Bhaktivédánty Svámího Prabhupády, zakladatele – áčárji Mezinárodní společnosti pro vědomí Kršny.

Stoosmičku vydáváme za účelem:
- propagovat duchovní poznání a vzdělávat všechny lidi v technikách duchovního života s úmyslem odstranit nerovnováhu životních hodnot a dosáhnout skutečnou jednotu a mír na světě
- přivést lidi dohromady a vzdělávat je v jednodušším a přirozenějším způsobu života
- odkrýt a poukázat na chyby materializmu
- přinést skutečné dobro všem živým bytostem

Časopis v této on-line podobě je zcela zdarma, ale příspěvkům se nebráníme.

Stoosmička team

LOKA SARANGA DÁS – REDAKTOR

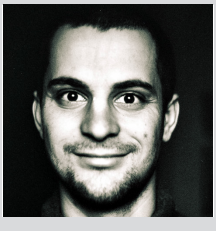

Namísto temné studny materiálního života se v devatenácti letech rozhodl žít na Hare Krišna farmě a praktikovat naplno duchovní život. Dnes včelaří, vaří, zelinaří a píše.

PARAMA KARUNA DÁS – REDAKTOR

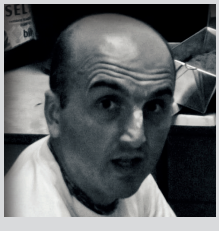

Ve 23 letech opustil moravskou vísku s odhodláním zdokonalovat se v duchovní praxi v pražském Hare Krišna chrámu. Na Moravu se opět vrátil, aby mohl žít klidný a jednoduchý život v komunitě oddaných Kršny a psát.

HEMALATÁ THAKURÁNÍ DEVÍ DÁSÍ – EDITOR

PRÁNANÁT HARI DÁS – LAYOUT

Jeden z prvních pionýrů na české Hare Krišna famě. Dnes bydlí vedle farmy a sází kromě zeleniny také časopisy.

DĚKUJEME VŠEM kteří přispěli do tohoto čísla a zvlaště Hubertovi, za jeho všestrannou tvorbu.

O LÁSCE...

Osoba nemůže milovat svého přítele nebo přítelkyni a ve stejnou dobu si grilovat kuře.

Bhakti Ananda Tirtha Svámí

Pokud pečlivě pozorujeme povahu lásky, všimneme si, že láska má tendenci, přírodu, zvláštní vlastnost: chce se rozšiřovat, a to neustále. Nechce se zastavit. Musí růst neomezeně. Vidíme to například ve vztazích mezi lidmi. Pokud láska začne stagnovat, začnou problémy ve vztahu. K tomu dochází, protože pokrok lásky byl zablokován.

PROČ SE LÁSKA POTŘEBUJE NEUSTÁLE ZVĚTŠOVAT?

Proč se láska rozšiřuje? Protože láska je svojí povahou všezahrnující. Pokud láska nezahrnuje vše, není to skutečná láska.Můžeme ji nazývat láskou a mnozí to tak dělají, ale je to neúplná, omezená láska. Neúplná láska není v podstatě skutečná láska. Láska má tendenci neustále růst a rozšiřovat se. V okamžiku, kdy omezíme její růst, začne nás láska opouštět.

GRADACE LÁSKY

Jedním z bodů, který v Sympoziu, Platonově díle, je, že existují různé druhy lásky. Například Plato napsal: „Vulgární láska k tělu, která bere křídla a odlétá, když je konec mládí, je hanebná, stejně jako zájem o moc nebo bohatství."

Skrze historii mnoho lidí dospělo k závěru, že láska není jen jeden daný cit a nasypat všechno do jednoho pytle pod štítkem láska je naivní a hloupé. Do té míry, do jaké láska nezahrnuje veškerou existenci, do té míry je to něco jiného než láska. Aby rozlišily lásku od jejích neúplných projevů, různé tradice používaly různé pojmy. Například v křesťanské teologii je láska označována jako *agape*, termín popisující duchovní zážitek, zvláště oddělený od erotické lásky nebo emocionální náklonnosti. Slovo *agape* je řecké slovo, které je často přeloženo jako „nesobecká láska" nebo „bezpodmínečná láska".

V bhakti-jógové tradici najdeme pojmy jako *káma* a *préma*. *Káma* se odkazuje na sobecký zájem o někoho nebo něco a je často přeložen jako chtíč. *Préma*, na druhé straně, se odkazuje na božskou lásku. Některé příznaky takové lásky jsou:

(A) Odstraňuje veškeré hmotné utrpení.
(B) Je všedobrá. To dělá člověka dobrým pro všechny, nejen pro ty, kterým může být člověk přitahován, nebo těmi, od kterých může něco získat.
(C) Pokud na to přijde, dotyčný se zřekne i vlastního blahobytu ve prospěch milovaného.

Tento druh lásky je považován za nejcennější úspěch a vzácnou komoditu. Takže, tak či tak, pokud naše láska nezahrnuje všechno, určitě budeme v lásce selhávat.

ZALEVÁNÍ KOŘENE STROMU

Další otázkou je, jak v dnešním světě zahrnout všechno do naší lásky? Sotva můžeme vědět všechno, natož milovat všechno. Milovat všechno je velmi obtížné. To je bod, který přináší spousty hledačů lásky do duchovní sféry. Vztahující se k tomuto tématu, Šrímad-Bhágavatam dává příklad stromu a zahradníka. Zaléváním kořene stromu se vyživuje celý strom. Pokud se člověk pokouší zalévat každý list samostatně, bude vystaven opravdu nelehkému úkolu. A i kdyby se člověku nějak podařilo zalít každý list individuálně, strom by stejně nebyl živen.

K nalezení kořene celé existence, stromu světa a na jeho zalévání se zaměřuje mnoho duchovních tradic. Lidé používali po celou dobu historie slovo Bůh k označení různých konceptů. V tradici bhakti-jógy je Bůh kořenem veškeré existence. Préma nebo božská láska může být rozpoznána svou úžasností a tato láska je měřítkem duchovního pokroku.

Symptom skutečného duchovního pokroku je, že naše láska roste všude stejně. Taková osoba nemůže milovat svého přítele nebo přítelkyni a ve stejnou dobu si grilovat kuře. Takový druh diskriminace zjevně svědčí o neúplné lásce.

„Vulgární láska k tělu, která bere křídla a odlétá, když je konec mládí, je hanebná, stejně jako zájem o moc nebo bohatství."

Další příznak skutečného duchovního pokroku je popsán v šesté kapitole Bhagavad-gity, jejíž téma je meditace. Tam je řečeno, že ten, kdo skutečně našel kořen veškeré existence a zalévá jej, jeho nebo její vědomí transcenduje hranice sobectví. Sobeckost se obvykle projevuje jako soustředěná, nebo rozšířená. Když je soustředěná, sobeckost neumožňuje zájmům takové osoby překročit své fyzické tělo. Rozšířené sobectví umožní člověku mít obavy o bytosti a věci mimo sebe samého, ale bude se nadále udržovat v centru sobeckého zážitku. Taková osoba může mít obavy ohledně své vlastní rodiny nebo národa, ale pouze proto, že tato rodina a tento národ jsou jeho rodinou a jeho národem. Obavy takové osoby nebudou zahrnovat jiné rodiny národů a určitě budou upřednostňovat své vlastní před ostatními. Soustředěné nebo prodloužené sobectví je sobectví a je příznakem toho, kdo nezalévá kořen, ale pouze listy.

Tradice bhakti-jógy přijímá Boha jako kořen veškeré existence. Milovat Boha je ten způsob, jak lásku rozdávat všude stejně, symptomem toho je nesobecká láska a služba. ■

PODSTATA A STÍN

Téměř každý se neustále pohybuje mezi těmito stavy, mezi nadějí a beznadějí.

Suhotra Svámí

Sporné názory empiriků a skeptiků jsou soustředěny na přítomnost a nepřítomnost objektů vnímání. Smysly jsou touhou donuceny hledat kontakt se svými objekty.

V přítomnosti vytoužených objektů cítíme uspokojení, ale čas nás od nich nevyhnutelně oddělí. Objekty jsou od nás odděleny buďto proti naší vůli, nebo nás časem jejich přítomnost přesytí a vzdáme se jich sami. Přesto však někteří lidé pevně doufají, že jim přítomnost smyslových objektů přinese štěstí. Jiní tuto naději po opakovaném odloučení od těchto objektů ztrácejí. A téměř každý se neustále pohybuje mezi těmito stavy, mezi nadějí a beznadějí. Všichni jsme se někdy v naší současné oblasti zkušeností cítili zcela nenaplněni.

Všichni jsme někdy doufali v překonání této beznaděje a v získání zcela nové zkušenosti.

Vnímání „ má smysl“ jedině tehdy, když pochopíme příčinu přítomnosti a nepřítomnosti smyslových objektů. Šríla Baladév Vidyábhúšana je autorem příkladu s pohárem vody, který někdo odnese z jedné místnosti do druhé. Když je takto pohár odstraněn z našeho zorného pole, je zřejmé, že je někde jinde. Pokud však zapomeneme na to, co rozhoduje o přítomnosti a nepřítomnosti onoho poháru, pak naši inteligenci zastíní defekty smyslů. Neuvidíme-li pohár, mohli bychom přestat důvěřovat svému zraku, že pohár zde skutečně není, v opačném případě nemusíme zraku věřit, že tam pohár je. Taková nejistota ukazuje na pomatenost mysli.

Pro pomatenou mysl se pravdivost či nepravdivost poznání získaného pomocí smyslů stane závažným filozofickým problémem, ve Šrímad-Bhágavatamu 4.22.31 se dočítáme:

Když se duše odchýlí od svého původního vědomí, ztrácí schopnost vzpomenout si na původní postavení nebo poznat současné. Když tato situace nastane, spočívá všechno získané poznání na falešných základech a učenci takovou duši považují za ztracenou. ■

PROJÍT FANTASMAGORIÍ

Být spokojen s vypozlátkovanou civilizací, která se honí za smyslovými požitky, znamená klamat sám sebe.

Šríla Prabhupáda

PŘEKLAD:
Když můžeme ulehnout na rovné zemi, proč jsou nutné chýše a postele? Když si můžeme dát ruce pod hlavu, k čemu je nutný polštář? Když můžeme použít svých dlaní, proč je nutného tolik nádobí? Když je všude tolik pokrývek a kůry stromů, proč jsou nutné oděvy?

VÝZNAM:
Je nesmyslné zbytečně zvyšovat nároky na ochranu a pohodlí těla. V marné snaze dosáhnout takového iluzorního štěstí přichází nazmar cenná lidská energie. Když si můžeme lehnout na zem, proč bychom se měli pachtit za nějakou postelí s měkkými matracemi? Když si můžeme odpočinout s hlavou na rukou, které nám dala příroda, nemusíme hledat žádný polštář.

Budeme-li studovat každodenní život zvířat, zjistíme, že jejich inteligence jim nedovoluje, aby stavěla velké domy, vyráběla nábytek a ostatní vybavení domácnosti. Přesto žijí zdravě, třebaže ulehají pod širým nebem. Nevědí, jak vařit a připravovat jídla, a přesto žijí zdravý život, aniž by vynakládala tolik námahy, jako to dělá člověk. To neznamená, že by se lidská civilizace měla vrátit ke zvířecímu životu a člověk by měl žít nahý v džungli a nemít žádnou kulturu, vzdělání ani smysl pro morálku. Inteligentní člověk nemůže žít jako zvíře – naopak, má své inteligence využívat v umění a ve vědě, v básnictví a ve filozofii. Může tak napomoci pokroku lidské civilizace.

Ale to, o čem zde mluví Śrīla Śukadeva Gosvāmī, je, že energie vyhrazená lidskému životu, která je mnohem vyšší než energie zvířecího života, se má využít pouze k seberealizaci. Pokrok lidské civilizace musí směřovat k obnovení našeho ztraceného vztahu k Bohu, což je možné pouze v lidské životní podobě. Musíme si uvědomit nicotnost hmotných jevů – vědět, že jsou jen pomíjivým přeludem – a musíme hledat řešení životních strastí.

Být spokojen s vypozlátkovanou civilizací zvířecího typu, která se honí za smyslovými požitky, znamená klamat sám sebe. Tako-

vá "civilizace" není tohoto názvu hodná. Při těchto nepravých činnostech je lidská bytost ve spárech māyi neboli iluze.

Velcí mudrci a světci dávných dnů nežili v palácích přeplněných nábytkem a takzvanými moderními vymoženostmi. Žili obvykle v chatrčích nebo pod stromy a seděli na holé zemi – a přesto po sobě ve vší dokonalosti zanechali rozsáhlé pokladnice dokonalé moudrosti. Śrīla Rūpa Gosvāmī a Śrīla Sanātana Gosvāmī byli kdysi vysoce postavení státní ministři, ale když sepisovali svá rozsáhlá písma o transcendentálním poznání, spali každou noc pod jiným stromem. Nezůstávali na jednom místě ani dvě noci a na přepychové pokoje s moderním vybavením neměli ani pomyšlení. Přesto nám dali tu nejdůležitější literaturu o seberealizaci.

Takzvané životní pohodlí vlastně nepomáhá pokroku civilizace, ale je mu spíše na škodu. Systém sanātana-dharma neboli systém čtyř tříd společenského života a čtyř stavů duchovního vývoje poskytuje bohaté možnosti a dostatečné vedení pro šťastné završení života, a doporučuje svým upřímným následovníkům, aby pro dosažení tohoto cíle přijali život dobrovolného odříkání.

Pokud člověk není zvyklý žít odříkavým způsobem už od začátku, může se o to pokusit v pozdějším životním stádiu, a to mu podle Śrīly Śukadeva Gosvāmīho pomůže dosáhnout vytouženého úspěchu. ■

O ČERNÝCH DÍRÁCH A BEZDOMOVCÍCH

Bylo to tak nečekané, upřímné a odzbrojující.

Anna Fedchenko

Pamatuju si, že jako dítě jsem proplouvala životem s nepochybným pocitem jistoty. Věděla jsem, že některé věci se prostě mají stát. Bylo to pro mě stejně zřejmé jako to, že zítra ráno vyjde slunce a že podzim vystřídá léto a zima bude následovat podzim. Neměla jsem po ruce křišťálovou kouli ani jsem nepředvídala budoucnost, ale již v první třídě jsem byla schopná rodičům oznámit, že odjedu daleko a nebudu žít v Rusku. Když se ohlížím zpátky, jsem své rodině vděčná, že mě na konci střední školy poslali studovat do Česka (a ne do lázní spravit mentální zdraví :) Když se ohlížím zpátky, vnímám, jak vědomost prostupovala celou moji existenci.

Další věc, o které jsem byla pevně přesvědčená, bylo to, že přicházím do světa se speciální misí. Že jsem v něčem výjimečná a mám určité poselství. Nevím, kolik mi tenkrát přesně bylo, ale v útlých letech svého materiálního života jsem byla naprosto sžitá s touto revoluční myšlenkou. Co se stalo nestalo postupem času, speciální poselství vyústilo v povinnost vystudovat střední školu, pak vysokou a nastoupit do nudné, ačkoliv dobře placené práce.

Královský kočár se proměnil ve starou dýni. Vypadalo to, že je život nalajnovaný na příštích x desítek let: vydělávat peníze, úspěšně se vdát, zplodit pár dětí, odejít do důchodu a zemřít.

Kam se vytratila víra, jistota a pocit lehkosti? Po materiální stránce jsem v té době měla všechno, co jsem si jen mohla přát. Ale uvnitř mě byla nekonečná prázdnota, jako kdybych

měla uprostřed hrudníku otvor, kterým se dalo prokouknout skrz naskrz. Moje srdeční černá díra byla skutečně nenasytná: pozřela všechno, s čím jen přišla do styku. Nešla zaplnit, byla tam pořád, temná a hluboká, neustále volající po smyslovém požitku.

Několik let jsem se s větším či menším úspěchem utápěla v alkoholu a prožívala umělé pocity štěstí, za kterými přicházely tvrdé krize, avšak jednoho krásného dne nastal zlom. Ne, bylo to jinak. Zlom sice přišel, nebylo to však za krásného dne, ale za všedního večera. Po práci jsem čekala na autobusové zastávce na spoj. Toho večera mi bylo obzvlášť těžko, zahaloval mě smutek, který jsem neuměla vysvětlit.

Stála jsem na té zastávce pokrytá černým mrakem sebelítosti a žalu. Neměla jsem sebemenší naději na záchranu, ale ona přišla. Přišla v nečekané podobě, v těle bezdomovce s laskavým pohledem. Tak se na vás dívají osoby, které toho hodně zažily, osoby, které sáhly na dno, přesto se nevzdaly a bojovaly dál. Ptal se mě, proč vypadám tak smutně. Říkala jsem, že nevím. Nelhala jsem, skutečně jsem nevěděla. Jenže pán bez domova se nenechal odbýt. Ptal se dál, namítl, jestli to není tím, že jsem se rozešla s přítelem, nebo jestli nemám nějaký problém v práci? Jeho upřímný zájem byl tak dojemný, že v tu chvíli jsem se rozplakala a on, ... On mě objal.

Bylo to tak nečekané, upřímné a odzbrojující. Moje nehorázně velké falešné ego tou skutečností bylo nesmírně pohoršeno. Já, mladá úspěšná slečna, brečím v náručí nějakého ubožáka. Ale já jako duše jásala: to je ono, přesně po tom toužím! Toužím po porozumění, soucitu, po upřímném objetí bez náznaku chtíče, toužím po bezpodmínečné lásce. Tak k zaplnění nekonečné černé díry stačil jeden bezdomovec. ■

PRAVDA O SLEPICÍCH, VAJÍČKÁCH A ROMECH

Kombinace nedostatků nás diskvalifikuje podávat skutečnou celkovou pravdu.

Lóka Saranga dás

Nedávno proběhla na internetu a jiných médiích zajímavá diskuze nad situací velkochovů slepic, zdražení vajec a dopadu některých opatření s tím souvisejících.

V časopise reflex J.X.D. napsal burcující článek na téma slepice versus hladovějící děti romské populace. Shrnu-li to, tak že prý se musí podle EU zvětšit klece slepicím, aby měly důstojnější život, prý na popud aktivistů na ochranu zvířat, a kvůli tomu prý zdraží vejce o korunu. Na to doplatí hlavně chudí a hlavně jedna romská rodina se 7 dětmi, mámou samoživitelkou, kde každé dítě jí každý den jedno vajíčko. Aktivistům a podobným lidem jde prý více o pohodlí slepic než člověka. A kde je pravda?

Navzdory tomu, že více či méně dnes samovolně podléháme různým iluzím a konejšíme se ve sladkém stavu nevědomí ve světě filmů, her, intoxikace, virtuální reality, atd., stále je tady nějak zažitá touha po pravdě. Chceme znát pravdu a trváme na právu na pravdu. Kde ta pravda však je?? To, že se musí zvětšit klece slepicím, je zajisté pravda, ale zlepší to skutečně život slepic, budou slepice najednou šťastnější, že mají najednou možnost i otočit hlavu na obě strany? Nic jiného se v jejich krátkém životě plném hororového zacházení a hororové smrti nezmění. Kdo ale řeší, co je pravdivá informace a co ne, čteme a přijímáme názor jednoho člověka a někde vzadu mozku to bereme jako pravdu, protože to je napsané, a věříme. A že se zdraží vejce o korunu , může se zdražit i o dvě koruny nebo o pět korun, vejce se zdražovala už tolikrát z jiných důvodů, i bez zvětšování

klecí. Ale přece nebudeme rozebírat každý článek do detailu, co je a co není pravda, a že na to doplatí chudí, je snad vejce základní potravina, je to snad něco, bez čeho umřeme hlady? Názor není pravda. Ale nabízí se to. Pocit osvícenosti autorů miliardy článků na internetu a v tištěných médiích je něco nevyvratitelného. Vždyť oni jsou zmocněni udělat z názoru pravdu.

Ale jedeme dále, a co ta romská rodina se sedmi dětmi a mámou samoživitelkou, kdy každé dítě jí jedno vajíčko denně. Ti prý budou trpět nejvíce. Hurá na city! Pravdu vytváříme podle šablonek médií, šokovat, informovat a namířit na city. Cokoliv v nás probudí nějaké emoce, to podle nás musí být pravda, jinak bychom se totiž nemohli k tomu emocionálně takto postavit. Znáte ten film, který nám nabídne hned na začátku ztotožnění se s dějem nebo hlavním hrdinou ten nevypneme, uvěříme mu, díváme se na něj, protože je pro nás v tu chvíli pravda.Věříme.

Asi žádná taková rodina neexistuje a nic se nestane, když nebudou mít na vajíčka, budou žít zdravěji atd. Ale už je tady článek se spoustou takzvané pravdy a nepravdy, něco, co nás těší nebo irituje, a reagujeme na to různě, někdo se zastává slepic a nadává na Romy, někdo zase Romů a nadává na slepice, někdo nadává na J.X.D. někdo fandí aktivistům, někdo slepicím atd. Celé je to jenom bolehlav, ten je v právu, ten lže, to je dobré, to je špatné.

Není pravda jako pravda. Jsme natolik přesyceni informacemi a pravdami, že se ani nepozastavíme nad tím, co je pravda. Pravdu nám ale může říct jen ten, kdo ji skutečně zná, někdo, kdo je oproštěn od relativních pravd a lží. Pokud nejsme nad dualitami pravd a nepravd, pohybujeme se v relativním světě relativního vnímání a všechno můžeme zpochybňovat a vyvracet a k pravdě se nedopídíme. Vlastníme čtyři základní nedostatky, které nás ještě více svazují. Nutně se dopouštíme omylů, chybovat je lidské. Dále máme sklon podléhat iluzi, iluze je považovat něco za něco jiného. Myslíme si, že jsme toto tělo, že jsme Čech nebo muž, ale to je vše jen dočasné označení. Ale nepřiznáme naši iluzi, a proto máme sklon podvádět, klamat druhé, to je další nedostatek. A kdo říká, že nikdy nelže, tak lže. A nakonec máme nedokonalé smysly a nemůžeme s nimi dělat zázraky, můžeme být pyšní, jak všechno známe nebo vidíme, ale když se zhasne, tak nic nevidíme.

Kombinace těchto nedostatků nás diskvalifikuje podávat skutečnou celkovou pravdu. Ale existuje skutečná hodnotná pravda nad touto pomíjivou pravdou, ale nelze mít obojí. Musíme se jasně vyhranit, v které pravdě chceme fungovat. ■

TRIUMF VŮLE

Mysl je pro člověka příčinou otroctví a také příčinou osvobození.

BHAGAVAD-GÍTÁ 6.4-6

Šríla Prabhupáda

O tom, kdo se zřekl všech hmotných tužeb a neusiluje o smyslový požitek ani se nevěnuje činnostem zaměřeným na jejich plody, se říká, že je pokročilý v joze.

VÝZNAM:
Když se někdo plně zaměstnává transcendentální láskyplnou službou Pánu, je spokojen ve svém nitru, a proto se již nevěnuje uspokojování smyslů ani práci konané s touhou po jejích plodech. V jiném případě musí živá bytost nevyhnutelně uspokojovat smysly, protože nikdo nemůže zůstat nečinný. Bez vědomí Krṣny bude vždy tíhnout k sobeckým činnostem – buď soustředěným na ni samotnou, nebo rozšířeným na okolí. Pokud si je však někdo vědom Krṣny, může dělat vše pro Krṣnovu spokojenost a tak být dokonale odpoutaný od uspokojování smyslů. Ten, kdo postrádá tuto realizaci, se před dosažením nejvyšší příčky žebříku yogy musí snažit uniknout hmotným touhám mechanicky.

Je třeba se pomocí své mysli osvobodit, nikoliv si způsobit vlastní pokleshutí. Mysl je jak přítelem, tak i nepřítelem podmíněné duše.

VÝZNAM:
Slovo ātmā označuje tělo, mysl a duši — vždy podle okolností. V systému yogy se zvláště jedná o mysl a podmíněnou duši. Zde se ātmā vztahuje na mysl, jelikož ta je v joze středem pozornosti. Účelem yogy je ovládnout mysl a odvrátit ji od ulpívání na smyslových objektech. V tomto verši je zdůrazněno, že mysl je třeba vycvičit tak, aby mohla vysvobodit podmíněnou duši z bažiny nevědomosti. V hmotné existenci podléhá živá bytost vlivu mysli a smyslů. Čistá duše je zapletená v hmotném světě ve skutečnosti proto, že mysl je ve styku s falešným egem, které chce ovládat hmotnou přírodu. Proto by měla být mysl vycvičena tak, aby ji lesk hmotné přírody nepřitahoval. To může podmíněnou duši zachránit. Neměla by podlehnout přitažlivosti smyslových objektů a způsobit si tím vlastní úpadek. Čím více ji smyslové objekty přitahují, tím více se zaplétá do hmotné existence. Nejlepším způsobem, jak se osvobodit, je stále zaměstnávat mysl na úrovni vědomí Krṣny. Pro zdůraznění je použito slovo hi, což znamená, že se to musí dělat. V písmech také stojí:

mana eva manuṣyāṇāṁ
kāraṇaṁ bandha-mokṣayoḥ
bandhāya viṣayāsaṅgo
muktyai nirviṣayaṁ manaḥ

„Mysl je pro člověka příčinou otroctví a také příčinou osvobození. Pokud je upoutána smyslovými objekty, přivede ho do otroctví, a pokud je od nich odpoutaná, přinese mu svobodu." (Amṛta-bindu Upaniṣad 2) Mysl, která je vždy upoutána vědomím Kṛṣṇy, je tedy příčinou nejvyššího osvobození.

Pro svého přemožitele je mysl nejlepším přítelem; avšak pro toho, kdo ji neovládl, zůstává největším nepřítelem.

VÝZNAM:
Účelem cvičení osmistupňové yogy je ovládnout mysl, aby se mohla stát přítelem při plnění lidského poslání. Pokud není ovládnutá, je provádění yogy s cílem jen se ukazovat pouhou ztrátou času. Ten, kdo nedokáže ovládat svou mysl, žije s tím největším nepřítelem, což zmaří celý jeho život i s jeho posláním. Přirozenou pozicí živé bytosti je plnit pokyny výše postaveného. Dokud je mysl stále ještě nepřemoženým nepřítelem, musí živá bytost sloužit diktátu chtíče, hněvu, lakomství, iluze a tak dále. Jakmile je však přemožena, živá bytost se dobrovolně začne řídit pokyny Pána, Osobnosti Božství, který dlí v srdci každého v podobě Paramātmy. Provádět skutečnou yogu znamená setkat se s Paramātmou v srdci a pak plnit Její rozhodnutí. Pokud někdo přímo začne rozvíjet vědomí Kṛṣṇy, odevzdá se pokynům Pána automaticky a dokonale. ■

ŽENY JSOU KRÁVY

Slovo „kráva" mi už jako nadávka nepřišlo přiléhavé...

Hubert Müller

Večer jsem vyrazil na krátko do krajiny – cílem bylo zkusit si vyfotit les, když je slunce na horizontu. Cestou jsem od silnice uviděl pasoucí se krávy, tak jsem je skočil obhlédnout. Nakonec jsem dál nedojel. Ta mohutná zvířata mne zaujala. Když mě uviděly, jak fotím, tak se kolem mě seběhly, každá chtěla portrét. Předháněly se, tlačily se před objektiv. Cítil jsem se jako fotograf celebrit. Býk to sledoval z povzdálí. Moc jsem se mu nepozdával, ale toleroval mě.

Přemýšlel jsem, proč lidem – obdařeným ženským přirozením – nadáváme do krav. Z těch zvířat totiž doslova čišela laskavost a dobrota. A také štědrost. V Indii je kráva posvátná. Ale ne snad proto, že by to mohl být převtělený příbuzný (jak si ještě dnes spousta lidí myslí), ale protože kojí celou společnost jako matka. Proto požívá podobné úcty jako matka. A také vždy představovala ohromné bohatství. Kdo měl krávu, ten byl bohatý (platilo to i v našich končinách). Mléko se vypije, když zbude, udělá se máslo, smetana, jogurt, tvaroh. A pokud i tak zbude, přepustí se máslo a na tomto tuku se dá smažit, nebo se dá použít třeba do lampy – dobře totiž hoří a dá se skladovat – nekazí se. Nikdy nic nezůstalo nevyužito, nic se nezkazilo , nic se nelilo do kanálu. Tam, kde se kráva pásla, tam byla pastvina dokonale pohnojená a příště v těch místech – na odpočaté půdě – mohlo vyrůst pole. Pokud kráva nejedla masokostní moučku a stravovala se bylinkami, tak mléko bylo výživné a zdravé.

Dnes se krav chovají miliony, pak se pobijí, mléko se odebere, často značně nešetrně, pak se znehodnotí – udělá se bezcenná bílá tekutina, aby to víc vydělalo, a co se nevyveze, to se draho prodá doma. Máslo se moc ošulit nedá, tak je extra drahé. Aby byla produkce masa vysoká, musí být krav hodně a spousta polí slouží jen k pěstování krmiva. Zbytek polí se hojně leje do nádrží aut (bio paliva) nebo se vyrábí tuky na smažení. Pole jsou orána mělce, jsou jednolitá, tak nezadrží vodu a ztrácí na síle. Zemědělci zanaříkají, dostanou dotace, budou prašule na další devastaci, a aby náhodou neztratili nárok na dotace, tak se vypěstované plodiny vyhazují. Jsme nejstupidnější element v přírodě. Západní „civilizace" dokonale rezignovala na používání inteligence.

A tak jsem hleděl na ty krávy, přemýšlel o všech těch věcech a slovo „kráva" mi už jako nadávka nepřišlo přiléhavé... Když je o krávu postaráno, tak je synonymem

štědrosti. Neznáme hodnotu těchto zvířat a naše přemýšlení se logicky projeví v tom, že slovo kráva je nadávkou. K ženám se dnes chováme jako ke kravám. Nikdo v nich už nevidí matky – ani ony samy. Dokonce to spoustu žen uráží. Ženy požívají pozornosti, jsou-li krásné a polonahé – jsou pak vhodné k vytěžování: očumovat, ojet a nazdárek. Jak je opustí věk největší „šťavnatosti", mění se v karikatury sebe samých. Zmalované jak šašci kmitají v posilovnách a googlí recepty na štíhlou linii. Asi si myslí, že je to o jakémsi zdravém sebevědomí. Ale upřímně – k čemu by to sebevědomí bylo, kdyby ve skutečnosti nebylo redukováno na přitažlivost pro muže.

Ženy už ničím jiným zřejmě přitažlivé nechtějí být a nechaly se přesvědčit, že ani ničím jiným zajímavé být nemohou. Ano, je pravda, že některé se realizují pracovně, resp. budují kariéru. Ale nemyslím, že by to nějakého muže doopravdy zajímalo. Pro účely práce je fuk, jestli jednám s mužem nebo ženou – ledaže by byla opravdu sexy, že ? :-) Ženy akceptovaly tuhle hru a pod rouškou vlastní svobody jsou jen vhodným objektem nás, mlsných mužů. Ženy chtějí úctu a respekt, nechtějí být pouhým objektem lačných poživačných samců (Cimrman nechť odpustí krádež obratu). Navzdory všemu teoretizování a žvástům feministek není k ženám chována žádná úcta. Ta se nedá totiž vynutit. A žádný zákon to nezmění. Je to o kultuře – a tu nemáme žádnou. K ženám se společnost chová jako ke kravám, které v určitém věku pošle na jatka. Na druhou stranu vše, proč jsou hodny respektu, tak po vůli mužů odhazují (nechaly si nakecat, že je to jejich společenský výdobytek a svoboda).

Všechny ženy – ať již děti mají nebo nemají v sobě matku. A jen v této pozici mohou být nahlíženy mužem s úctou po celý život – bez sexuálního motivu. Asi nebude moc těch, co by tenhle názor přijali, ale někdy kompromisy vedou jen k další absurditě. Nevidím totiž moc šťastných žen, ale vidím dost osamocených matek a frustrovaných stárnoucích dam…

A za všechno ve výsledku mohou muži: ztratili charakter. A když muž nemá charakter, tak není oporou. Kdyby muži měli charakter, tak všechna umělá témata jako feminismus vyčichnou bez boje sama… ■

O VČELÁCH A MOUCHÁCH

Včelu instinktivně přitahují vonné květy, zatímco moucha vyhledá nejbližší lejno.

Parama Karuna dás

Na lukách zapomenutých mezi poli daleko od vesnic, na ostrůvcích divočiny, které zemědělcům nestály za to, aby zde krotili odvěké přírodní cykly, tam i ve věku železa a křemíku bují život. Okřídlení opylovači s článkovitými těly dychtivě sbírají každou kapičku sladké šťávy, kterou jim v křehkých kalíšcích nabízí květiny výměnou za pomoc s jejich nesmělým pohlavním životem.

Člověk to pozoruje a přemýšlí, neboť je to tvor hloubavý, lačnící po hlubším smyslu a významu. Je stěží schopen rozeznat či pojmenovat byť jen zlomek z přítomných čeledí a druhů, avšak včelu pozná už na první pohled. S radostí sleduje ty pokorné pracovnice příslovečné píle, které jsou zosobněním užitečnosti. Obdivuje, jak neúnavně po kapičkách shromažďují sladkou šťávu, z níž pak vyrábějí med, a tak z rozmanité nabídky přírodních zdrojů vybírají a vytěsňují to nejlepší a nejkvalitnější.

A pak jsou tu mouchy. Ve svém tělesném vzezření nejsou od včel až tak odlišné, avšak co se životního stylu a hodnot týče, jsou jim takřka naprostým protikladem.

„Všechno je relativní," namítla by moucha, kdyby věděla, jak blahořečíme včelám za polotekutý pokrm, kterým si rádi sladíme život. A už vůbec by nesouhlasila s tím, že nektar z květů je to nejlahodnější, co příroda nabízí. Mušímu apetitu nevyhovují věci sladké a voňavé. Hledají to, co kvasí a hnisá. Láká je puch rozkladu a zkázy. Touží po tom, co jiní už vyloučili ze svých těl, co vyvrhli jako nestrávené či nestravitelné. Pochoutkou jsou jim mrtvá tlející těla, nafouklá a zčernalá, ba i mokvající rány na tělech dosud živých. Koneckonců tam, kde je život, tam jsou i výkaly, krev a smrt. To už k sobě ve světě dualit tak nějak patří. A právě tato temná strana života je pro mouchu zdrojem požitku.

Inu, každý jsme nějaký. Mezi lidmi se to také různí, co se týče vkusu či apetitu. A přestože se pomyslné lidské mouchy a včely od sebe na první pohled liší ještě méně než ty skutečné, můžeme je rozeznat celkem snadno. Včelu totiž instinktivně přitahují vonné květy, zatímco moucha vyhledá nejbližší lejno. A ještě je na to pyšná. Však jste už jistě také potkali chytráka, který vždy pohotově a neomylně najde nějakou tu chybu na každém člověku a vůbec na všem. Bývá to dokonce považováno za projev bystré inteligence a nejeden jízlivý hnidopich se stal populárním jen díky své schopnosti najít nedostatky i tam, kde je jiní přehlédnou. Obyčejné mouchy tak obdivují masařku, že i na rozkvetlé vonící louce dokáže najít páchnoucí trus. Ach, jaký to požitek, rýpat se v cizích výkalech!

Samozřejmě že kousek takové mouchy máme v sobě každý. My, lidé, máme však proti okřídleným členovcům tu výhodu, že se svým muším sklonům můžeme vědomě vzepřít. Díky autentickému duchovnímu procesu, jakým je bhakti-jóga, začneme postupně vidět vše ve vztahu k Absolutní Pravdě, zdroji veškeré hmotné i duchovní energie, všudepřítomné Osobnosti Božství, Šrí Krišnovi. Pokročilý spiritualista je schopen vnímat skutečnou duchovní hodnotu ve všem kolem sebe. Díky vyšší chuti, kterou ve styku s duchovní energií pozná, ztratí zájem zabývat se dočasnými hmotnými nedostatky. Jen se podívejme na Šrílu Prabhupádu. Stejně jako včela sbírá nektar i z toho nejztracenějšího kvítku, tak i Šríla Prabhupáda viděl a probouzel v každém člověku to nejlepší. Tak z obyčejných lidí dělal světce, když vytahoval jejich čistou duchovní podstatu zpod nánosu hmotné špíny.

Každá živá bytost je ve své podstatě duchovní stejně jako Krišna. A stejně jako On je i každá živá duše věčná, plná poznání a blaženosti. Tato duchovní jiskra, uvězněná v hmotném těle, je jako drahokam, ukrytý hluboko pod vrstvami kamení a jílu. Ten, kdo hledá diamanty, se příliš nepozastavuje nad blátem a špínou, i když jich musí spoustu přemístit, než se k drahokamu dostane. Zajímá ho krása diamantu, ne ošklivost kamení, pod kterým je ukryt.

Je to pro duchovní život velká výhoda, pokud se naučíme přistupovat ke světu jako medonosná včela. Čím více se pohroužíme do hledání sladké šťávy, tím více medu můžeme vyrobit pro sebe i pro ostatní. A když budeme pečlivě sbírat každou kapku nektaru, kde to jen půjde, na výkaly už v našem životě nezbude čas ani místo. ■

Hare Krishna
Hare Krishna
Krishna Krishna
Hare Hare
Hare Rama
Hare Rama
Rama Rama
Hare Hare

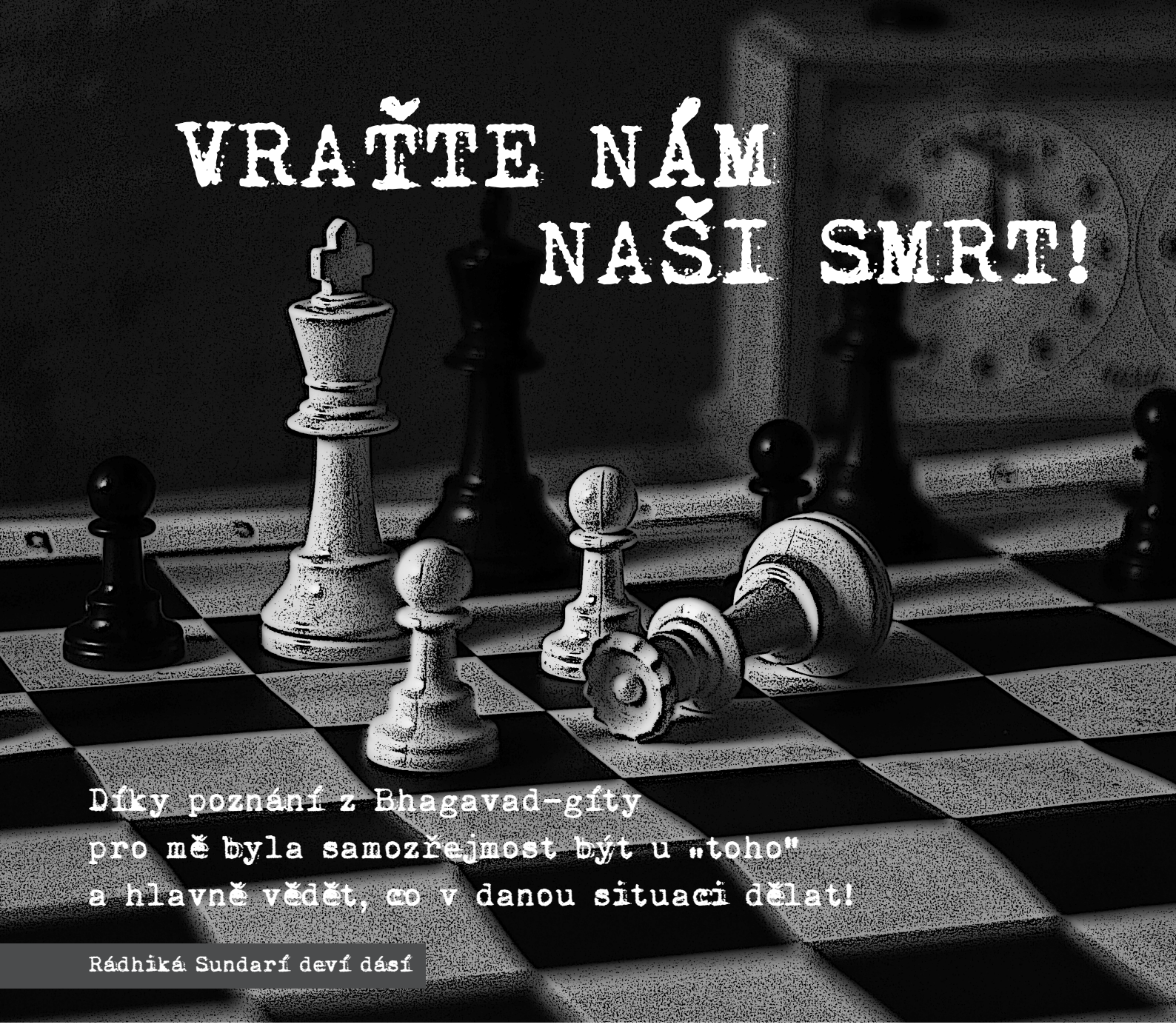

VRAŤTE NÁM NAŠI SMRT!

Díky poznání z Bhagavad-gíty pro mě byla samozřejmost být u „toho" a hlavně vědět, co v danou situaci dělat!

Rádhiká Sundarí deví dásí

CO S TÍM? PŘIPRAVIT SE NA NI!

Přiznejme si to, myšlenky na smrt nám přijdou absurdní, debaty o ní morbidní. A pak jsme zaskočeni. Zaskočeni tou nepřipraveností, neznalostí, bezradností.

UMÍRÁNÍ JE PROCES

Mám dobrou zkušenost s odchodem jedné z mých nejbližších osob. Po několikaměsíčním průběhu odešla doma, ve vlastní posteli, obklopena těmi, co ji milují.

Společně jsme prošli všechna stádia nemoci až k poslednímu, k umírání. Ano, i to má svá stádia. Jak říká dobrovolnice hospicové služby Cesta domů: „Umírání je proces, který když začne, tak už ho nezastavíte. Je to vlastně jako porod – když začne, tak se můžete bát, může to bolet, ale nejde se zvednout a říct „končím, přijdu jindy".

JSME OKRADENI!

Během těch pár měsíců jsem pochopila jednu věc. Jak zde máme jako běžní jedinci tak málo zkušeností se smrtí. Jak naše snaha o dokonalý život vytlačila jeho přirozenou součást – smrt. A když se říze-

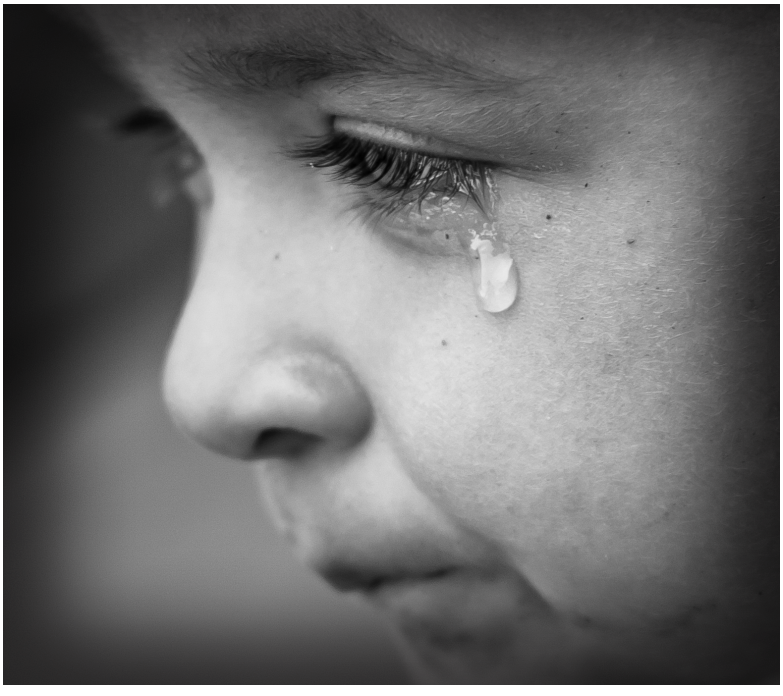

Uvědomila jsem si, jak jsme okradeni o tu přirozenou a důležitou zkušenost!

ním osudu ocitneme v její blízkosti, jsme vystrašení, ve stresu a vůbec nevíme, co si počít.

Uvědomila jsem si, jak jsme okradeni o tu přirozenou a důležitou zkušenost! Protože bez zkušenosti, bezprostřední blízkosti smrti, ji nikdy nebudeme chápat. A zůstane nám jenom strach.

SMRT, PŘIROZENÁ SOUČÁST ŽIVOTA

Například v Indii spolu dodnes bydlí několik generací. Všichni členové rodiny včetně dětí mají zkušenost s rozením, nemocemi, stářím i umíráním. Díky tomu jim ani jedno nenahání hrůzu. Je to pro ně přirozená součást života. Čímž nechci vzbudit dojem, že přistupují k těmto věcem lhostejně nebo bez emocí. Opak je pravdou! Ale zároveň chápou, že je to nezvratná součást života a vědí, co v danou situaci dělat. Konec konců, stejně tak to dříve bývalo i u nás.

Umíralo se doma, rodina byla do poslední chvíle spolu, byl čas se rozloučit, odpustit.... Smrt byla přirozená stejně jako narození, postarat se o své blízké až do konce bylo samozřejmé.

JAK SE PŘIPRAVIT?

V posledních měsících jsme udělali, co jsme mohli, s největší láskou, které jsme schopni. Starali jsme se o naši milovanou osobu a ona to věděla a cítila. Odcházela klidně, bez dramat.

Když se "to" stalo, cítila jsem smutek a lítost, ale i štěstí. Štěstí z toho, že jsem tu pro ni mohla být, a udělala jsem, co bylo třeba. Nebylo žádných výčitek, nerozloučení, a kdyby....

Pokud bych nemohla být u jejího odchodu, vyčítala bych si to do konce života. Přišla bych o sice velmi smutně obohacující, ale důležitou zkušenost. Byla bych okradena o to být na blízku nejbližšímu, když mě nejvíce potřebuje. A navíc se díky tomu mnohem snadněji vyrovnávám s bolestnou ztrátou.

Díky poznání z Bhagavad-gíty pro mě byla samozřejmost být u "toho" a hlavně vědět, co v danou situaci dělat! Jinak bych byla stejně bezradná, ztracená a zdrcená, jako většina, které potká bolestná ztráta... ■

NEBEZPEČNÁ KNIHA

Jak ji otevřete, už nikdy vás nepustí.

Hubert Müller

PAN INTELEKTUÁL

Při všech těch otázkách a jejich tíze jsem vytáhl knížku, kterou jsem četl před více jak dvaceti lety – „Bhagavad-gítu takovou, jaká je," od Šríly Prabhupády. Koupil jsem ji, když mi bylo snad čtrnáct nebo patnáct let. Bylo tehdy krátce po „sametové" revoluci, otevřel se trh s knihami a já jsem pod vlivem přesvědčení o vlastním intelektualismu prahl po všem „duchovním". Bylo to z mé strany trochu falešné – aspoň z počátku. Neměl jsem moc schopnost jít do hloubky věcí. Kupoval jsem všechny knihy, kde bylo napsáno „meditace". Ale i když jsem do těch knih civěl, moc jsem do nich nepronikal. Bylo však opojné nimrat se v těch hlubokomyslnostech, zvláště pak tyto formulace „sypat" do jiných. Bylo opojné získat pocit, že vím něco víc. Moje máma mě samozřejmě znala, a v podstatě mě v tom podporovala. Nebylo na tom nic špatného. Lepší než třeba chlastat. A tak mi jednou zatelefonovala z práce, že ve městě na parkovišti stojí auto a prodávají tam nějakou duchovní literaturu. A já samozřejmě přikvačil. Holohlavý muž mi něco o knihách pověděl a já si jich hojnost koupil. Bylo v nich slovo „meditace", tak to bylo OK.

Už si přesně tu dobu nevybavuji. Ale vím, že koupené knihy mě zprvu nadchly. Byla to duchovní literatura a já se mohl zase povznést – být něčím víc, než jsem byl.

Bhagavad-gítá si stále žila v mém podvědomí, stále se ozývala její slova jako argument na vše, co jsem slyšel, viděl, prožíval.

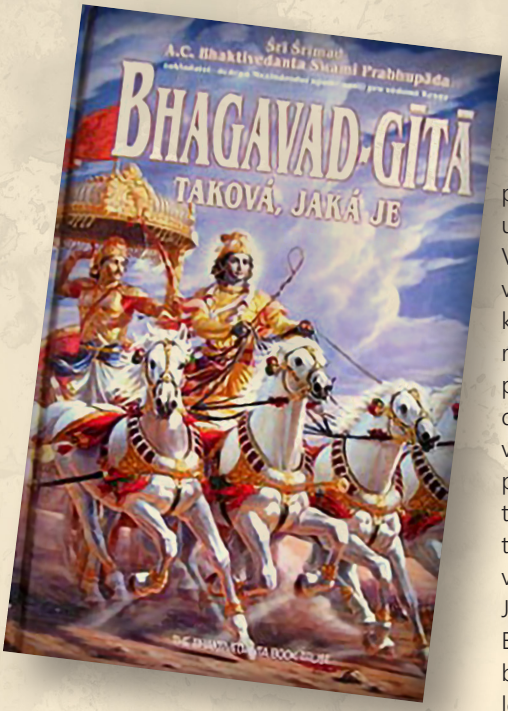

VI. NEBEZPEČNÁ KNIHA

„Bhagavad-gítá, taková, jaká je," byla jednou z těchto knih. Nebyl jsem k sobě ale tehdy moc upřímný, tak jsem si nepřipouštěl, že mi na těch knihách něco vadí. Byly jiné než veškerá ezoterická literatura, která mi prošla rukama. Bhagavad-gítá byla moc přímočará, a některé pasáže byly takové nějaké „pánbíčkářské". Neposkytovalo to dostatečnou krmi mému egu intelektuála, jehož slovo se jeví „hluboké a záhadné". Ale nechtěl jsem si to připustit. Četl jsem dál, snažil jsem se to tak nějak i následovat, ale klouzal jsem více méně po povrchu. Co nemá hloubku, to nevydrží. Co nemá kořeny, to vyrve i vánek. Něco mě v Bhagavad-gítě oslovovalo, ale současně mi něco bránilo to akceptovat. Akceptoval jsem jaksi mělce. Navíc jsem zjistil, že tyto knihy vydává jakási sekta Hare Krišna, kterou společnost nazírá jako skupinku tančících bláznů, popř. neškodných fanatiků. A třebaže mě něco v těch knihách oslovovalo, tak jsem byl čím dál více rozpolcený. Chtěl jsem být společensky akceptovaný – klidně excentrik, nebo zajímavá individualita, ale hlavně obdivovaný jedinec, nikoliv přezíraný či pohrdaný exot. Krom toho jsem byl docela mladý a život nabízel spoustu věcí, které jsem neokusil, a to se mám již teď rozhodnout pro nějakou cestu, která mi třeba nedovolí to vše okusit? A tak jsem po nějakém čase Bhagavad-gítu odložil. Vysloveně mě rušila. Chtěl jsem se vrhnout do všeho, co život nabízel. S kamarády do hospody, nekonečné hlubokomyslné řeči, cítit se jako excentrický umělec a intelektuál, lovení holek, budování profilu „chytrýho zajímavýho kluka", víkendové pařby atd., atd... Potřeboval jsem tuto svoji potřebu nasytit. A tak jsem sytil a sytil... Něco bylo ale přece jen jiné: ta Bhagavad-gítá si stále žila v mém podvědomí, stále se ozývala její slova jako argument na vše, co jsem slyšel, viděl, prožíval. Zdálo se, že je to kniha, která se vryje, i když ji čtete bez hlubokého pochopení. Dokonce – i když jsem se ji pokusil ze svého života vytěsnit – tak mi některé věci v životě nedovolila udělat a naopak jsem si k ní v některých okamžicích rozhodnutí utekl, nebo spíš: vytanula mi na mysli některá její pasáž.

Život šel dál. Maturita, nedostal jsem se na školu, práce v knihkupectví, pak úspěšné přijímačky na pedagogickou fakultu – obor výtvarná výchova, občanská výchova. Tam jsem si trochu užíval pocit umělce – byli jsme v tom oboru takto postiženi trochu všichni. Vše to byl ale spíš převlečený mindrák. Postupně to ztrácelo chuť. „Pajdák" přece jen není umělecká akademie a svět umění začínal nudit svou samoúčelností. Veškerá hloubka současného umění se jevila být hraná – velkolepý povrch, vznosné komentáře naznačující cosi úžasného v nitru umělce – to vše jen překrývalo vyprahlou poušť. Otřepané fráze se obratně skrývaly do bizarních forem: uchvacování smyslů diváka a jeho samolibosti, to vše jen skrývá prázdnotu tzv. umění. Naivní póza excentrického umělce mi přestala vonět a sílila touha dělat něco vznešenějšího, něco, co je více akceptováno, co má společenský vliv... Jaké mám sklony? Jsem umělec? Nebo...? Bhagavad-gítá promluvila kusým způsobem z mého nitra: hovoří o různých společenských třídách, dle sklonů lidí. Víc jsem slyšet nechtěl. Mám sklony po otci, matce, dědovi? Otec byl sice umělec, ale jeho otec a snad všichni jeho předci právníci, vojáci, důstojníci: šlechta ve službách císařů.

Ach pýcho, jak jsi výmluvná... Přihlásil jsem se na práva a vyšlo to. Začala další – dlouhá – etapa mého života. Prokousal jsem se školou, praxí koncipienta a stal se advokátem. Potkal jsem svoji manželku a máme dvě nádherné děti. Hlavu mi ozdobila pleš, zbytky vlasů se občas honosí šedinou.

A po celou dobu jsem sytil a sytil... Přesto jsem nebyl nasycen. S každým soustem vždy přicházelo nějaké „ale"... Přibývaly starosti. Prožíval jsem nekonečné stresy a zklamání, a také okamžiky pýchy. A Bhagavad-gítá? Pořád byla kdesi v mém srdci. Je to nebezpečná kniha! A varuji všechny – jak ji otevřete, už nikdy vás nepustí. Můžete se snažit, jak chcete, nepustí vás! ■

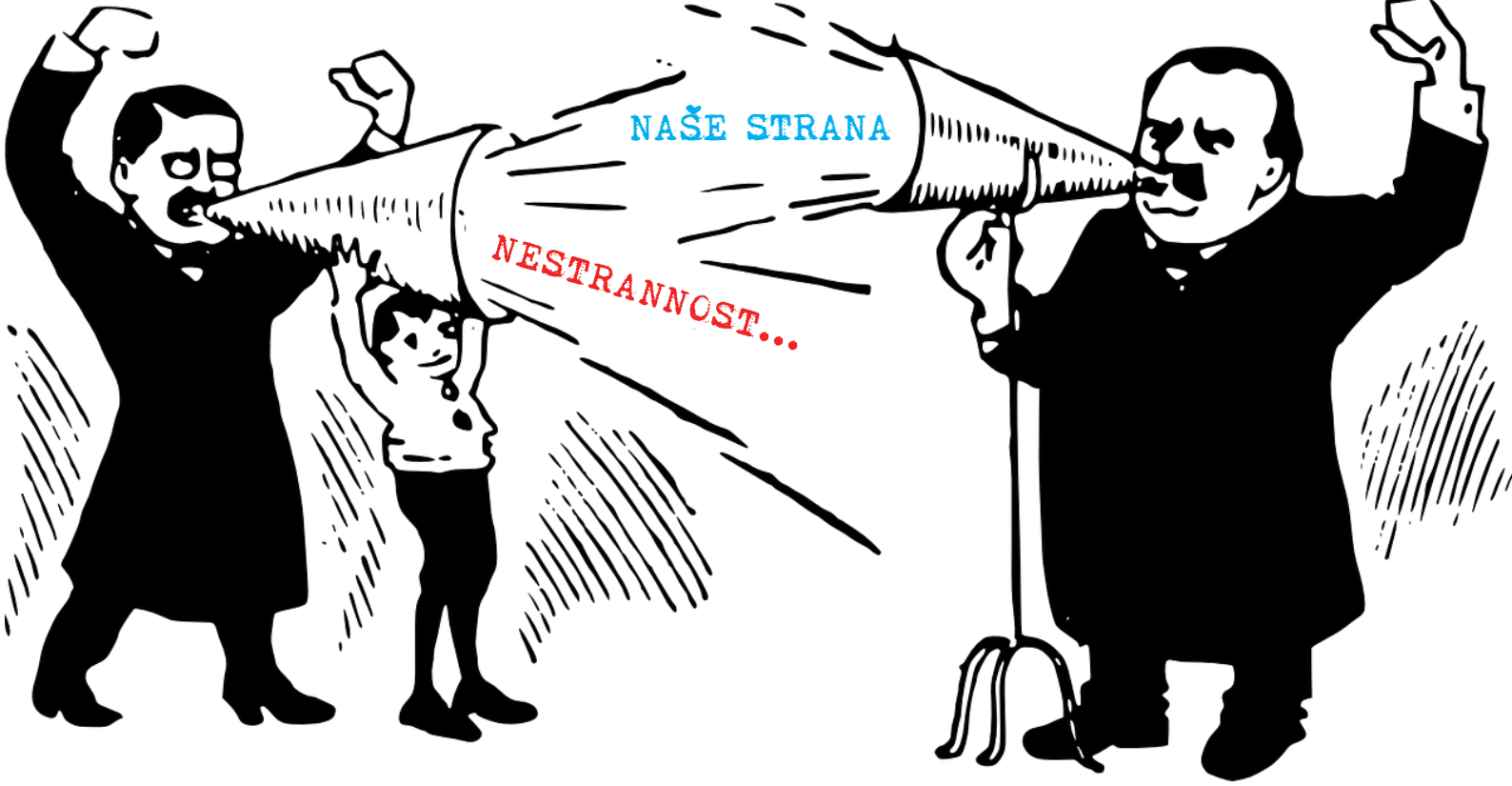

DEMOKRACIE? CO JE TO?

Volte si koho chcete, my už se nějak dohodneme.

Manidhara dás

Aaah, demokracie.. Jaký to krásný nápad! Lidé se informují, lidé volí a z jejich řad a jenom z jejich řad vzejdou jejich vůdci, kteří voleni lidem slouží lidu pod kontrolou lidu. Jaká to pohoda.

Jenom jedna otázka: Kde je ta pohoda? Už jste se někdy projeli Prahou? V anketě "Najděte jednoho pohodáře" byste neuspěli. Výrazy místních obyvatel na jejich obličejích vůbec nějaké pohodě nenasvědčují.

Vzdyť ten nápad není špatný. Jak je tedy možné, že ti, kteří se denně prokazují jako zcela oproštění od svého svědomí, si ve jménu demokracie mezi sebou rozdělují dobře placené posty? Jako by žili na nějakém privátním tržišti, kde se scházejí ti, kteří se dělí jen a jen mezi sebou o to, co víceméně nakradli?

Jak v devadesátých letech minulého století na jednom velkém billboardu u dálnice D1 stálo: „Volte si koho chcete, my už se nějak dohodneme."

Jak je možné, že nám ta tak až s fanatickou zbožností oslavovaná demokracie přináší situace, kdy ta nejméně volená strana má nakonec v rámci koaličního jednání ten největší vliv, a ten, který byl ve správný čas tam, kde mohl nejvíce nakrást, určuje směr dění?

Jak je možné, že ti, kteří jsou nejhlasitější ve svých nejapných názorech, tedy ta menšina, přehlasují ty, kteří jsou obezřetnější, a nebo se prostě stydí jít stejným krokem jako vedoucí hulváti, tedy ta většina, jsou nakonec v menšině? „Hulvátov a Kocourkov" to nazýval pan Masaryk.

Ale demokracie není jen českou záležitostí. V Čechách se určitě nenarodila, toto byla země monarchů a králů, kteří ještě bojovali v prvních válečných řadách a neřídili krá-

lovství od stolů svých kanceláří, obklopeni cupitajícími sekretářkami, klaněči a vítači, kteří se dnes pohybují po chodbách velkolepých mrakodrapů od jednoho korýtka ke druhému jako stádo oportunistických prasátek. Toto vše skončilo v Čechách na Bílé hoře. Dále to už bylo jen o těch, kteří přišli a diktovali, jak mají věci být, a nakonec nám řekli, co vlastně ta demokracie je. Jak jeden moudrý muž prohlásil, dnešní volba spočívá v tom, která strana kravského lejna je ta lepší: ta vrchní, suchá, a nebo ta spodní, ještě vlhká?

Jak vizionářsky vyjádřil Karel Marx, že lidstvo se vyvíjí pomocí revoluce, a po té revoluci zase další revolucí, místo světlých zítřků... bylo hůř. Zdegenerovaná a realitě úplně odcizená samozvaná šlechta, nakonec obklopená sama pro sebe operujícím byrokratickým systémem, který už neřešil potřebné, ale žil svým vlastním životem, to vše přispělo nakonec k tomu nápadu, že lid, ten neustále utlačovaný lid, ten by měl rozhodovat a určovat směr dění.

STALO SE?

Ale prosím vás, nedělejte si legraci. Naši američtí bratři nám denně ukazují, jak se dělá demokracie.

Jak? S pistolí u hlavy. Jste podle NAŠEHO mínění demokratičtí? Ne? Tak vás postřílíme. Toto je demokracie Divokého západu. Jak zněla reklama na kolty: „Bůh stvořil člověka a kolt ho udělal rovnocenným." Ty máš kolt, já mám kolt. Uvidíme, kdo tasí jako první, a uvidíme, kdo se trefí.

Nebo je zde ta „příjemnější varianta": my si vás prostě koupíme. Vy, ti demokraticky volící zaměstnanci, kteří když tedy nebudete demokratičtí, ztratíte svou práci, a já, no já jsem ten zaměstnavatel, který vám řekne, za co, kdy a jak budete pracovat. Hlavně, že budete pracovat pro mě.

A právě protože to má být lid, kdo volí a určuje, nabízí se otázka: Kdo je ten lid? Ještě nikdy jsem nikoho nepotkal, kdo by se mi představil jako „Dobrý den, já jsem pan Lid". Tato jakási anonymní masa, která se nakonec manifestuje v podobě volebních lístečků, které se pak počítají (a nebo třeba nepočítají?) – kdo je to?

Naši vedoucí "demokraté" to dobře vědí. Tato masa se dá dobře manipulovat, jak už nám ukázaly dějiny lidstva. Jak jednou řekl náš pan Čapek: „Není hrozivějšího přírodního živlu než dav lidu."

Ale buďme osobní. Když tedy volič volí a určuje tímto osud národa, jaká je jeho kvalita, jaký je jeho intelektuální potenciál a jak bude volit? Ti, kteří udávají tón, vědí, že uspějí. Se

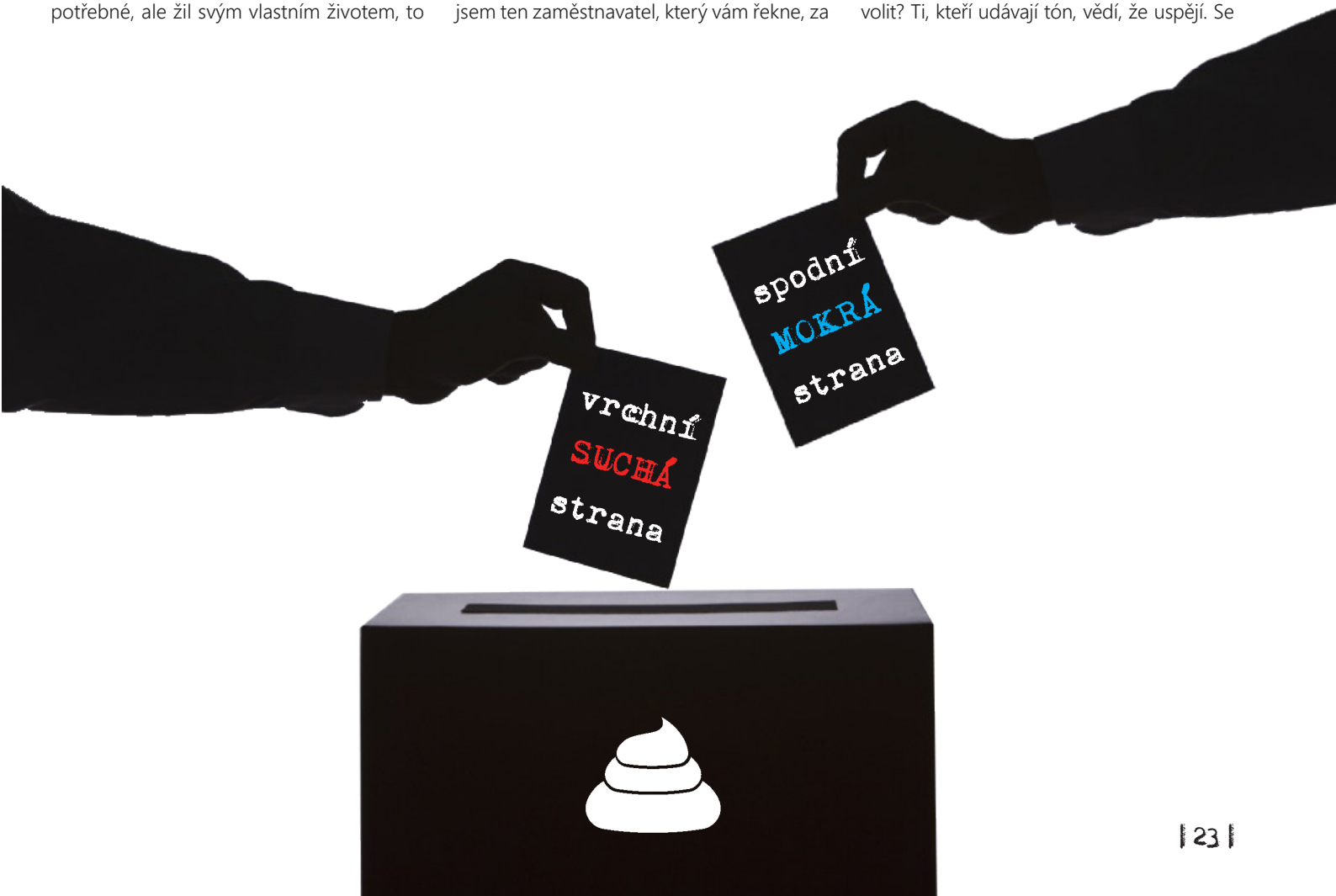

slogany „Všechno pivo zadarmo“ se dají vyhrát skoro každé volby. Vždyť voliči se dají nachytat i na koblihy. Postup je jednoduchý. Nejdříve z té volící většiny uděláme konzumní závisláky, „slevové narkomany“, dalo by se říci. „Odvaž se! Nevaž se! Kup si to, vždyť soused už to má! Nemáš prachy? Půjč si na to! Banka je hned za rohem.“

Ano, vůdce České národní banky, a ten není lidem demokraticky volený, se nachází v úzké spolupráci s vůdci českého národa. Vzdyť kdo je zadlužen a maká, nemá čas na myšlení a revoluci. Tento mezinárodní systém zadlužení se a makání je osvědčený „demokratický proces“, protože nakonec ten „lid“ bude volit ty, kteří mu naslibují navýšený standard konzumu. Co by ten lid neudělal za krásný slib, ať už vzejde z kapitalistického, komunistického, socialistického a nebo demokratického pozadí? „Proč bychom se neradovali, když nám Pán Bůh půjčku dá?“

Jak jednoduché je manipulovat „národ v pubertě“, národ, který se ještě opájí tím, co mu bylo dříve tak nepřístupné! I když Pepa nemá na bydlení, přece jen si půjčí na táákhle velký fáro. To budou sousedi koukat!

Takže proč se bát lidu, který je buď zadlužený, a nebo opilý? Ale buďme spravedliví. Určitě jsou tady i ti, v jejichž hlavách ještě pivní pěna dále nefermentovala.

Je to většina? Určitě ne. A tak proč se zlobit? Proč demonstrovat? Proč si stěžovat? Pokud nám ty volební lístky správně spočítali, což nevíme, tak přece ten „lid“ určuje svoji vlastní budoucnost a vše je v pořádku. A nebo ne? Dříve byli zodpovědní jen vůdci. Nyní jsme zodpovědní všichni. Dnes již známý zákon karmy - akce a reakce, jak nám v hodinách fyziky už bylo vysvětleno, postihoval dříve hlavně vůdce. Dnes nás postihuje jako odezva za naše kolektivní rozhodnutí všechny. ■

Závěrečná otázka je:

Je tato naše tak velebená demokracie v pořádku?

NĚKOLIK CITÁTŮ OD JINÝCH, UZNÁVANÝCH MYSLITELŮ:

„Demokracie je poslední trik tyranie.“

„Svoboda přináší zodpovědnost. Proto se jí většina lidí bojí.“

„Demokracie nahrazuje pověření několika úplatných – volbou mnoha nekompetentních.“

Bernard Shaw

„Problémem dnešního světa je, že hlupáci jsou absolutně přesvědčení, a ti více inteligentní mají své pochyby.“

Bertrand Russel

„Dvě věci jsou nekonečné - vesmír a lidská hloupost. Co se týče vesmíru, to si nejsem tak jistý.“

Albert Einstein

„Definice vysokého životního standardu dnes znamená, že utrácíme peníze, které vlastně ani nemáme, za věci, které vlastně ani nepotřebujeme, abychom udělali dojem na lidi, které nenávidíme.“

Orson Welles

Kírtan (společné zpívání manter) je naše meditace. Můžeme meditovat nad spoustou věcí – o svobodě, sexu, penězích atd., ale meditace na kírtanu je konečným cílem života. Je to hluboké, myšlenka, která nás neopouští.. Toto spojení se nikdy nezmění. Pokud je spojení s kírtanem silné, pak na světě neexistuje nic, čemu bychom nemohli čelit – dokonce i smrt, smrt je jen dočasná. Mahá-mantra je známá jako velká mantra. Mantra znamená osvobodit mysl, *man* znamená mysl a *tra* znamená vysvobodit. Mysl vstupuje do mnoha objektů okolo nás a objekty zase vstupují do mysli ... Stále přemýšlíme o minulosti, je to stále v mysli, ale ve skutečnosti je to zbytečné. Kírtan nás vyzvedne na duchovní úroveň a nad fyzickou dimenzi k úrovni duše. ■

KAM NA KÍRTAN:

www.harekrsna-praha8.cz

krisnuvdvur.cz

harekrsna-luzce.cz

bhavan.cz

govindarestaurace.cz

Hippies chtěli mír a lásku. Bůh jim proto poslal indického Svámího.

Bylo mu 70, když se vydal z Indie do Ameriky, bez podpory a bez peněz, aby na základě pokynů svého duchovního učitele šířil duchovní poznání v západním světě. Psal se rok 1965, hudební scénu válcovali Beatles a ve Spojených státech se prohlubovala frustrace z války ve Vietnamu. Mladí lidé volají po lásce a míru, ale častokrát jsou drogy silnější. Šríla Prabhupáda si své příznivce získal svou skromností a upřímností. Jeho společnost otevírala srdce dalším a dalším lidem, v jeho zpěvu bylo něco jako hnací motor. Připoutanost k LSD nahradila připoutanost k vyšší chuti – ke zpívání manter, naslouchání o duchovním světě a k dalšímu šíření duchovního poznání. Poprvé v historii zpřístupnil široké veřejnosti cestu lásky k Bohu, bhakti jógu a přeložil do angličtiny posvátná písma starobylé Indie. Dokument Hare Krišna! Mantra, hnutí a Svámí, který to všechno začal, je příběhem čisté lásky k Bohu, soucitu s ostatními živými bytostmi a oslavou odkazu Šríly Prabhupády – zakladatele-áčárji mezinárodního hnutí Hare Krišna. Proto si nenechte ujít českou premiéru filmu **14. 10. 2018 KINO LUCERNA, PRAHA.**

Více informací: +420 603 700 512, www.harekrisna.cz